

Tu jsme si dopřáli v neděli, kdy se udělalo chladno.

A neflákali jsme se nikdo. Nejen ohaříci, ale i já si dala trošku do těla. Rozhodla jsem se totiž pokořit - i když jen částečně - kopec ke kostelíčku. Zahájila jsem tím, že tu část ve starém sadu, kde stoupání začíná, půjdu pěkně svižně, žádný couračky, makáme.

Za křižovatkou, kde už je to horší jsem šla s rozumem a to i proto, že tady ohaříci vždycky čekají na to házení. To jsem jim vyhovět musela. A využila jsem toho k tomu, že jsem načerpala síly. Na závěrečnou zteč. Páč v tomhle úseku je to naprosto nejstrmější a já se rozhodla, že to celý.....vyběhnu. Ešivá to teda zvládnou. A jo. Nechápu sice, co je na tom kopci tak příšernýho, ale je to tak. Nicméně -dosáhla jsem vrcholu Matterhornu v poklusu :D. A kdyby se mi pod nohy nemotal ten zrzatej škodibik, kterej kolem mě poskakoval jak na pérkách, vyběhla bych to i líp. Tali kupodivu držela lajnu a chovala se naopak jako pesběžec profesijounál. Tedy pes, který s páníčkem běhá pravidelně.

Když jsem dočerpala vzduch do plic, zamířili jsme do bukoviny, jak jinak,. A tady jsem dala do těla zase ohaříkům. Vzala jsem s sebou totiž hnědý házedla, který se v listí krásně ztrácí a oni je pak musí hledat a nemají to naservírovaný, jak na tácu. Házela jsem na obě strany a hlavně je tam supr terén, kde si při zdolávání nerovností pěkně protáhnou tělo. Taliprtku to tady taky baví moc, tak jsme fšící spokojený. Pak jsem viděla, že její zájem trošku opadá, takže dostala volno a my si mohli s Rumouškem řídit spolu. Já mu házela pěkně za chůze a vždycky když jsme zastavili, Tali se k nám na pár hodů přidala a pak si šla zase pobíhat. Opět se zapíchla u starýho ztrouchnivělýho pařezu, kde si bádá a my šli napřed. Helejte, to je tak příjemný, moct ji nechat, ať si bádá a jít napřed! Cesta za úvozem zase stoupá a tak jsem si řekla, že tady taky poběžím. Ať se neflákám.

Ohaříci se ke mně přidali oba, jako jeden muž. Teda vlastně pes. Tali, která se zdržela u toho pařezu, musela trošku kopnout do vrtule, aby nás dohnala a za chvíli jsem slyšela, jak mi dusá za zády. A tak jsme běželi pěkně zase až nahoru. Nejsou to dlouhý úseky, ale na takový to domácí trénováníčko jsou výborný. Nahoře jsem si zase našla plíce a nejen to. Jako vždycky i dvě vhodný větve, který jsem použila jako hole. A pěkně svižně fordila po cestách dál.

Upoutala mě další, ještě neprozkoumaná, cesta u který jsem tentokrát správně odhadla,

kam mě dovede. K místu, kde o kousek vedle přicházíváme z opačného směru, když jdeme nejdřív loukama od pastvin. Abych mohla navázat na další cestu, která povede po vršku kopečka, co není úplně kopečkem, museli jsme jít kousek po silnici. Tak jsme si hezky protrénovali hromadnou chůzi u nohy a o kousek dál, na hlavní lesní cestě, už měli ohaříci zase svoje volno. Na chvíli.

Protože pak jsem si je stáhla zase k sobě a nejprve pěkně hledali podél cesty a poté jsme si dali chvilku gymnastiky a využili klády ležící u cesty. O kus dál jsme narazili na mou - teď už známou cestu s bludným dolíkem a švenkli to tudyma doleva. Teď už vím, jak se tady pohybovat a kam to směřuje, takže zabloudit jsem nemohla (snad??? :-). Tak jsem frajersky zamířila následně cestou necestou krz les. A jak jsem předpokládala, narazili jsme na cestičku vedoucí zpátky ke kostelíku. Ještě než jsme k němu došli, tak skoro na konci lesa jsme si ještě chvíli zaházeli a postarali se tak o trochu oživení v životě jednoho srnce.

Přes to, že hlavně Tali dusala po zemi při chytání házedla ze vzduchu jak finišér při pokládce asfaltu, zjevil se na cestě za námi srnec. Kráásně vybarvenej a čučel na nás. Pravděpodobně ho zaujala Taliprdová zmítající se ve vzduchu s házedlem v tlamě, kterým se zároveň snažila bičovat. Úchvatnej pohled, tohle milej srnec ešče nikdá neviděl a asi už nikdá neuvidí. A tak si to nemohl nechat ujít. Čučel a nevěřil vlastním očím ☐ . Pak rozvázně sešel z cesty a zadumaně zmizel v lese. Asi si meldoval nad tím, co to právě viděl ☐ . Ohař v akci ☐ ☐ .

Došli jsme pak na prosluněnou louku u kostelíčka, ohaři si ta chvíli čmuchali a pak už jsme zamířili domů. V úvozu jsem vyzvedla Mousese, který tam na nás zase čekal a šlo se společně ještě chvíli na zahradu. Takovej pěkně aktivní závěr víkendu.